

delighed ikke udgives et Skrift uden igennem en Bogtrykker, og naar man nu siger, at Bogtrykkeren skal staae til Ansvar, naar han ikke kan opgive en Forfatter, som idetmindste er 18 Aar gammel, saa har man Bærnet her i det Ansvar, der hviler paa Bogtrykkeren, istedetfor at man naturligtvis maa søge det Bærnet, der maa have imod sædvanlige Forbrydelser, hos Personen selv. De Forbrydelser, som kunne begaaes ved Pressen, ere desuden heller ikke af en saa haandgribelig Natur som de, hvorfor selv yngre Mennesker kunne drages til Ansvar. Det er jo den hele Talesammenhang, der skal tydes, og det maa da altid være meget vanskeligt at tilregne saa ungt et Menneske, som Enhver dog maa erkende for at være umoden til at betræde Forfatterbanen, det Forsæt, som Forbrydelsen medfører. Staten eller den Private er altsaa her kun betrygget derved, at Bogtrykkeren eller Forlaggeren eller Udgiveren kan kaldes til Ansvar, og at man ikke kan holde sig til dette unge Menneske. Paragraphen er forresten vistnok forsaavidt ikke skreven af Frygt for, at der skulde begaaes betydelige Forbrydelser af disse unge Mennesker; men det er meget let at see, hvad der har bevæget Lovgiveren til en saadan Bestemmelse, nemlig at man ellers altid vilde kunne angive et saadant Menneske, der var under 18 Aar, som Forfatter af et Skrift, som man frygtede for skulde blive erkendt for at være lovstridigt, og man vil altid, naar der er Spørgsmaal om Fortolkningen af et Skrift, for at bestemme hans Straffskyld, i hans Alder finde en Undskyldning eller ialfald en Grund til at idømme ham en mindre Grad af Straf, hvilket ogsaa har Lovgivningens Analogi for sig. Det er iøvrigt ikke uden alt Exempel i Loven, at der findes en Afvigelse Sted fra den almindelige criminelle Lov med Hensyn til visse Forbrydelser af særegen Natur, som Ingen kan komme til at begaae uden derved, at en Anden indlader sig med ham. I lang Tid var det antaget ved vore Domstole i Anledning af Fdn. af 26 October 1804, at adskillige Falsknerier, udøvede af Personer under 25 Aar, ikke kunde være Gjenstand for nogen Straf, og, naaget dette er, forandret ved Forordningen af 23de April 1839 §. 3,

saa gjør denne dog nogen Indskrænkning i Strafs Anvendelse mod Personer, som begaae Falsknerier af et vist Slags, nemlig forsaavidt Omstændighederne vise, at den, den Bedkommende har indladt sig med, har postulert vidst, eller havt Formodning om, at Documentet ikke er udstedt af den Mand, i hvis Navn det var udstedt. Den Anomali, som skulde indeholdes i at det yngre Menneske kunde tiltales for de samme Forbrydelser, begaaede udenfor Pressen, men ikke, naar de vare begaaede ved Pressen, forekommer mig at bortfalde, naar man betænker, at i andre Tilfældet handler den Bedkommende selv personligt; men naar han lader Noget trykke, er det igennem en Bogtrykker, og det sædvanlige Princip om personlig Ansvarlighed, er jo ogsaa i det Hele aldeles forladt i Presselovgivningen og til stor Fordeel for Pressesforfatterne. Man kan nemlig ikke tiltale en Anden end den, der er nævnt som Forfatter. Den, der virkelig har skrevet et Skrift, som imidlertid en Anden har paataget sig at være Forfatter til eller som Bogtrykkeren lader udkomme uden nogen Hjemmelsmand, skal efter Paragraphen ikke være ansvarlig. Naar altsaa en Forfatters Ansvarlighed beroer paa, om han er nævnt eller ikke, saa kan der ingen Anomali være i at den ogsaa beroer paa den Betingelse, at han er en Person, som er 18 Aar gammel. Forsaavidt der tales om, at efter § 3 kan der ske Tiltale mod dem, der uddelte Skrifter, naaget de ikke vare 18 Aar, saa maa jeg bemærke, at man skulde have Dvdt ved at tænke sig det Tilfælde, at alle de forhen nævnte Personer ikke ere myndige, eller at man ikke skulde kunne faae fat paa nogen af dem, men blot paa de Enkelte, der havde uddeelt Skrifter. Jeg troer heller ikke, at Udcastet har tænkt sig Andre end dem, der handle med Bøger, og altsaa maae være i en saadan Stilling, at de i det Mindste ere over 18 Aar gamle. Men dersom man finder noget Betænkeligt deri, saa er det det Allerstimpleste at lade den aldeles subsidiaire Tiltale mod dette Slags Personer bortfalde. Det er det, hvad jeg foreløbigt har havt at bemærke. Jeg har taget mig i Agt for at gaae ind paa de enkelte Paragrapher, hvorved jeg let kunde være kommen i Strid med Forretningsordenen.